

Lezing

DE JONGE MENS

Hengelo, 12 februari 1983

Zohra Noach

Lezing door Zohra Noach: Hengelo, 12 februari 1983

DE JONGE MENS

Goedenavond dames en heren.

Ik zie dat het accent is verschoven en dat de lezing niet zozeer voor mensen van veertien tot twintig jaar zal gehouden worden, maar wel voor een ietwat oudere jongerengroep.

Ik ben er ergens toch wel blij om. De mensen van deze leeftijd, die ik hier zo zie, kunnen misschien meer doen met wat ik ga zeggen. En daar komt het eigenlijk op neer: hetgeen u gaat doen, hetgeen in u aangeraakt wordt door datgene wat ik ga zeggen. Het allerbelangrijkste is wat voor effect het op u zal hebben.

De jonge mens van nu. De jonge mens die ik tegenkom, dag in dag uit, is een mens die zichzelf niet kent, die eenzaam is, die op zoek is naar andere waarden dan hetgeen hij vindt in deze maatschappij. Deze jonge mens voelt er zich niet op zijn plaats. Hij heeft niet het gevoel dat bij er werkelijk thuis hoort, dat hij er werkelijk een eigen plaatsje heeft, een eigen background. Dit is al jaren zo. Vanaf de tijd dat mijn kinderen begonnen op te groeien en volwassen te worden heb ik dit steeds duidelijker om me heen gezien.

Ik was toen nog niet zo rotsvast overtuigd van reïncarnatie. De lezingen die ik nu geef gaan uit van de reïncarnatiegedachte. Dit is een hypothese zult u zeggen, u kunt daar iets mee doen of misschien ook wel niets mee doen. Maar met of zonder deze reïncarnatie is het toch zo dat in het menselijk onderbewustzijn alles aanwezig is wat bepaalt hoe hij in zijn bewustzijn, in zijn huidige leven zal handelen, zal denken, zal zijn. Vanuit de reïncarnatiegedachte heb ik gezien, vanuit mijn achtergrond van paranormaal genezer, dat de jeugd van nu veelal reïncarnaties zijn van mensen uit de afgelopen oorlogen, hier in Europa gevoerd.

Deze jeugd heeft geleden in deze oorlogen onder een discipline die ik wel met een afschuwelijk woord mag betitelen als "Kadaverdiscipline". Deze discipline die van hen robots maakte, had zulke diepe littekens achtergelaten in hun aura, dat zij als het ware verplicht waren aan zichzelf, om tot vrijmaking te komen in zichzelf, zo spoedig mogelijk een nieuwe incarnatie aan te nemen, opdat zij zich konden bevrijden van de gevolgen, de allerverschrikkelijkste gevolgen van deze kadaverdiscipline.

Deze discipline had hun gevoel met opzet zodanig ondergeschikt gemaakt, dat het mensen werden, zelfs zonder de geestkracht van het brein, de geestkracht die zich verdicht tot denkkraft van het brein. Om zonder die denkkraft te handelen op bevel, dus discipline van hoger hand.

Een mens die zo leeft verliest zijn contact met zijn eigen geest. Zijn gevoel, wat correspondeert met zijn ziel, wordt als het ware totaal ondergesneeuwd. Zijn werkelijke geestkracht, zijn denkkraft, werkt niet meer, want hij volgt datgene op wat die ander, die hogere, hem zegt. Dit heeft enorme gevolgen voor ieder mens die op deze manier moet leven en handelen. De jonge mens die nu incarneert, die is geïncarneerd, de leeftijden variëren heb ik gezien, kom ik in mijn praktijk tegen als oorlogskinderen, dus uit deze oorlogen. Ik kom ook oudere jongeren tegen die uit deze oorlogen komen.

Deze mensen hebben over het algemeen een zodanige haat tegen discipline, aversie kan ik het eigenlijk niet noemen, dat zij elke vorm daarvan afwijzen, zodat zij daardoor komen tot een ongeordend bestaan in zichzelf, dus ook in de maatschappij. Dit is natuurlijk niet generaliserend bedoeld, dit gaat niet voor iedereen op, maar hetgeen ik zo heb meegemaakt heeft mij doen zien en begrijpen hoe de jonge mens opgescheept is met een erfenis die te groot voor hem is, die te zwaar voor hem is. En de ouderen proberen te begrijpen waarom dit zo is, maar kunnen niet werkelijk doordringen tot de bodem van deze jonge mens die op deze manier weer in dit leven is geplaatst, natuurlijk uitzonderingen daargelaten. Deze haat zou ik willen zeggen, deze haat tegen discipline, tegen ordening, die deze jonge mens nu in zich meedraagt, leidt hem. Door de emotie die hieraan ten grondslag ligt, de emotie die weer een gevolg is van dat diepste gevoel dat uit het onderbewustzijn naar boven komt in zijn bewustzijn, leidt deze hem tot steeds dieper en dieper wegglijden van de normale structuur, van de normale maatschappij. Wat is trouwens een normale maatschappij?

Deze haat, dit "displaced" zijn van deze jonge mens, maakt dat zijn liefdesvermogen zo is ontregeld, dat hij weinig liefde kan geven. Daardoor kan hij ook heel moeilijk liefde ontvangen; ja het is zelfs moeilijk om toe te laten dat een ander hem liefheeft. U kunt begrijpen dat een mens die deze liefde in zichzelf niet meer kan doen ontbranden, deze liefde niet meer kan accepteren van de ander, omdat hij in wezen niet van zichzelf houdt, omdat hij opgescheept zit met schuldgevoelens, miskenningsgevoelens, angstgevoelens, dat deze jonge mens is als een verlorene in een woestijn, brandend door zijn eigen emoties, zich niet kunnend verfrissen door de liefde.

Hij draait steeds in die vicieuze cirkel van zijn eigen overheersing, gebondenheid aan deze oude aspecten in hemzelf, die, om hem tot het bewustzijn te brengen dat hij deze aspecten in zich heeft, in het huidige leven opnieuw worden geactiveerd, opnieuw tot leven worden gebracht.

Deze jonge mens, het lijkt nu dat ik generaliseer, u begrijpt dat ik nu een voorbeeld moet pakken hè, niet iedere jonge mens is zo, deze jonge mens, die toch ook zoekt naar een beetje geluk, naar een beetje begrip, naar een beetje acceptatie van zichzelf vlucht. Hij vlucht in drugs, in alcohol, in agressie, hij vlucht in tegen alles aanschoppen wat van de maatschappij is, hij vlucht voor alles wat goed is zelfs. Want wanneer hij iets wat goed is, iets wat liefdevol is, tegenkomt, zal dat in hem zelf iets aanraken waar hij in wezen bang voor is. En waar hij in wezen bang voor is, dat is wat hem is gebeurd in zijn vorige leven, toen hij als normaal mens met behoefte aan liefde, met behoefte aan een normaal leven, werd gestort in een afschuwelijke oorlog, in een afschuwelijke agressie. Dat geldt niet alleen voor de mensen in Europa, maar voor de mens in alle werelddelen. Dat het nu zo speelt, dat het nu zo groot wordt, zo merkbaar, komt omdat in deze tijd de mens steeds meer open gaat voor zijn eigen innerlijk, steeds meer "feeling" krijgt met zijn eigen onderbewustzijn.

En het gebeurt dat hij contact krijgt met zijn eigen innerlijk, soms totaal onbewust, soms vrij bewust; soms zo bewust dat hij bepaalde leringen, religies, goeroes enz. gaat volgen. Want het voorziet in een behoefte voor hem. De oude religie, de oude godsdiensten hebben voor hem geen enkele waarde meer, geven hem niet datgene waar hij naar verlangt. Hij/zij verlangt in wezen naar een werkelijke herkenning van datgene wat wij denken dat liefde is, wat goedheid is. Daar verlangt hij in wezen naar en vindt dat niet meer terug in de oude vormen, in de oude wijze van beleving van godsdiensten en dergelijke. Wat staat die jonge mens daar eenzaam, ontzettend eenzaam. Hij kan zichzelf niet zijn, zichzelf niet vinden. Het zijn trillingen die hij uitzendt die trillingen van gelijke affiniteit oproepen. De oproepende kracht van onze jonge mens van nu, vanuit zijn wanhoop, vanuit zijn eenzaamheid, is nu zo groot dat juist daardoor verandering kan komen. Maar dan moet nu niet alleen de jonge mens, ook de oudere mens, de mens, begrijpen dat nu door deze oproepende kracht juist de tijd is aangebroken om verandering te brengen, om tot vernieuwing in jezelf te komen. Voor de jonge mens, verlangend in zichzelf naar een werkelijk contact, zoekend naar zichzelf, kan juist nu de verandering werkelijkheid worden. Juist in deze tijd, met deze crisis die om ons heen is. Nu de werkeloosheid in Nederland zo groot wordt, dat je haren je ten berge rijzen.

Wat moet die mens doen in zijn leven waarin geen plaats meer is voor werk, waarin een studie in wezen een overlapping is van een gat, van een gat wat daar valt? Als hij niet studeert, dan komt hij in een maatschappij waar geen werk is. Wat moet hij doen? Ik denk dat, wanneer in de jonge mens van nu begrip gaat ontstaan dat hij/zij aan een verandering moet gaan beginnen in zichzelf, dat er dan een zodanige verandering kan gaan komen dat ook in dit land een hernieuwing, een vernieuwing kan komen van structuren, van begrip voor elkaar, van mens-zijn, van leven vanuit werkelijk mens zijn.

Ik geloof dat de mens van nu, zeker de jongere en vooral de werkeloze mens, zich moet aansluiten bij anderen en dat er begrip moet komen dat hij nu de kans krijgt om zichzelf te vinden, dat hij nu de kans krijgt om zijn eigen bron van creativiteit aan te boren, om zelf te ontdekken wat hij is, wie hij is en vooral waarom hij in dit leven is, nu. Dit zijn waarheden, dit zijn zulke grote levenswaarheden dat wanneer een jonge mens dit werkelijk tot in zijn diepste ik kan laten doordringen, hij het leven anders zal gaan bekijken dan tot nu toe het geval is. Dan zal hij niet meer willen wegvlugten in drugs, in alcohol, hele nachten lang muziek aanhoren. Dat is een verdoving, het is een op golven van emotie wegebben, opdat je maar niet hoeft te denken, opdat je maar niet hoeft te voelen, opdat je maar niet tot eerlijke klaarheid in jezelf hoeft te komen. Ik heb het van zo dichtbij meegemaakt, met zoveel pijn om dit aan te moeten zien, dat het in mijzelf tot een zo diepe waarheid is gekomen dat ik alles moet doen, alles wat mogelijk is, om dit te helpen veranderen. En dat met mij anderen dit willen en moeten gaan doen vanuit zichzelf. Dit kan worden als een steen die men in het water gooit: de kringen daaromheen worden steeds groter.

In dit land moet er absoluut verandering komen van mentaliteit, in dit land moet het respect voor de ander, voor de naaste hersteld worden. Maar dat kan alleen wanneer het in de jonge mens gaat dagen dat hij of zij een eigen werkelijk hoog wezen is, een wezen van licht, een werkelijk hoger zelf dat in een uiterlijke vormgeving is gegoten. Dat hij deze uiterlijke vormgeving zodanig moet gaan veredelen, moet gaan verfijnen, dat hij dat hogere zelf in zichzelf opnieuw kan herkennen. Want alleen dan kan hij komen tot zelfrespect, tot houden van, tot houden van zichzelf en daardoor tot respect voor de ander en houden van die ander.

Wanneer je respect hebt voor de ander, wanneer je houdt van die ander, dan kun je die ander niet iets kwaads aandoen. Het klinkt heel eenvoudig en het klinkt als een sprookje, een kinderverhaaltje voor het naar bed gaan, maar probeer dat maar eens te doen.

Probeer maar eens werkelijk van een ander zo te houden als je eigenlijk van je zelf zou moeten houden. Dat is ontzettend moeilijk. Hoe moeilijk is het dan niet voor de mens die zichzelf heeft verloren in verdoving.

Deze verdoving kan uit allerlei aspecten bestaan, uit het zich mateloos overgeven aan wat dan ook, waardoor de werkelijke gevoelens, de echte waarden afstompen. Allemaal verdoving vanuit een zo grote onmacht in zichzelf tot liefde, een zo grote onmacht in zichzelf tot werkelijk een hoger wezen zijn. Het klinkt, ik zou haast zeggen debiel om een hoger wezen te zeggen. Wie is nu een hoger wezen?

Wij mensen, zijn een hoger wezen, want wij hebben een geest, wij zijn het evenbeeld Gods. Ik denk dan niet aan God als aan een man met een baard, maar ik denk aan een oneindige liefdesenergie die in ieder mens aanwezig is, zo diep aanwezig, dat als men werkelijk zou beseffen dat men dat heeft, men bergen zou kunnen verzetten.

Ik spreek, ik schrijf en ik maak liederen in de hoop dat er misschien een sprankje begrip komt over deze zaken. En wie ben ik? Een mens moet het zelf doen. Vanuit dat begrip moet de wil komen in de mens, de wil om er dan iets mee te gaan doen. Want zonder die wil gaat het niet.

Wanneer die wil positief gericht wordt op het zijn vanuit die geest; vanuit je gevoel begeleid door dat verstand, want ook daarom ben je een hoger wezen, je hebt rede, wanneer dat door de wil wordt geleid, dan gaat het goed. De mens die zich door de omstandigheden laat leiden, door zijn niet tegen zijn emoties kunnen vechten, door zijn zich te veel overgeven aan gevoelens van angst, van miskennis, van schuld, van minderwaardigheid, deze mens heeft een te zwakke wil. De wil wordt steeds kleiner, kan niet meer gericht worden. Het richten van de wil is bijna een nieuwe levensbeschouwing. Want het richten van de wil op positieve verandering in jezelf is het aller moeilijkste wat er bestaat. Er is bijna niets moeilijker. Probeer het maar eens. Want je wil richt zich gemakkelijk naar buiten, om iets te bezitten, iets te begeren, iets te willen doen. Dat lukt. Maar zodra je die wil op jezelf moet richten om datgene wat je zelf ervaart als negatief, om te vormen tot iets positiefs, dan laat die wil het afweten. Dan moet je werkelijk je tanden op elkaar klemmen om die wil zodanig te richten dat het je gaat lukken.

Ik denk dat wanneer we willen komen tot een nieuwe levensbeschouwing, de nieuwe levensfilosofie die ik in mijn laatste boek heb genoemd:

"De nieuwe wereldreligie", dat wij dan moeten beginnen vanuit het begrip dat wij op deze aarde zijn om ons steeds weer te vervolmaken, om ons te bevrijden van oude gebondenheden. Vanuit dat begrip dat wij door de liefde zijn gekomen, de kosmische universele liefde. Hele grote woorden. Ik kan ook zeggen: Goddelijke liefde die zich manifesteert in de mens, in de menselijke liefde, in het vermogen om lief te hebben, in het vermogen om liefde toe te staan in jezelf. Dan jezelf herzien vanuit een werkelijke, eerlijke zelfkritiek en analyse, herzien van het eigen doen en laten, het eigen leven van dag tot dag.

Oei, dan kom je jezelf zo vaak tegen.

Dan durf je nauwelijks meer voor de spiegel te gaan staan.

Toch, door deze zelfanalyse, door dit begrip kom je een streepje verder in begrip dat je moet veranderen wil je dat er iets gaat veranderen in de wereld, in de maatschappij, in je gezin, in je huishouding, in je werk. Want als je het van anderen verwacht, die ander laat het afweten want hij verwacht het ook van jou, dan kruist het elkaar, het gaat dan niet samen.

Wat ik zou willen is, dat voor de jonge mensen van Nederland dit begrip gaat leven, voor de jonge mensen in Nederland, die werkelijk leven willen.

Levend met eenzaamheid, in een vacuüm, in een uitzichtloosheid.

Ik zou willen dat er door dit begrip andere vormen van leven gaan ontstaan, nieuwe kleinschalige maatschappijtjes, waar ze kunnen werken vanuit hun eigen creativiteit, waarin de financiële vergoeding niet het allerbelangrijkste is, maar waarin belangrijk is hoe je bent en hoe de jonge mens door die verandering die bij hem gaat ontstaan tot een werkelijk zelf-zijn kan komen.

Ik ben misschien een roepende in de woestijn, misschien ben ik wel gek. Ik kom overal en ik spreek, en ik vraag aan de mensen: Mensen, help mij, ga toch mee, laat het toch in jezelf doordringen wat ik zeg en voel wat hierin je eigen waarheid is en wat je zelf daaraan kan meedoen.

De vorige keer, en al verscheidene keren, heb ik het over een nieuwe politieke partij gehad. Het klinkt gek hè, ik weet helemaal niets van politiek.

Toch denk ik dat er in dit land, vanuit de basis, dus het volk zal ik dat maar noemen, een zodanige werkelijke kracht komt, verlangen komt tot verandering, dat het moet kunnen. En wanneer dat niet geleid wordt door agressie en wanneer dat niet in excessen uitmondt, in extreme dingen, dan kán er een verandering komen. Het moet kunnen, we zijn toch allemaal mensen. En het is zo vaak alleen maar een communicatiestoornis. Ook mensen die aan de top staan en vaak alleen maar bezig zijn met vergroten van eigen macht, van eigen begeerte, kunnen aangeraakt worden en tot inzicht in zichzelf komen.

Waarom heet dit een lezing voor de jonge mens?

Omdat juist de jonge mens toch uiteindelijk dit in handen heeft.

De ouderen gaan weg, de ouderen worden moe, moeten zich op den duur terugtrekken.

De jongeren moeten de nieuwe wereld maken.

En tegen die jongere, die jongere die van een zo groot lijden komt en nu zo eenzaam en haast wanhopig staat en niet gehoord wordt, tegen die jongere zou ik willen zeggen: "Doe het dan niet met agressie, niet met die excessen die er nu zijn, maar doe het vanuit een redelijk begrip. Probeer het dan, werk dan vanuit een werkelijk mens zijn, vanuit een werkelijke liefde in jezelf, voor jezelf en naar die ander toe, om verandering te brengen in deze maatschappij".

Dank u wel.

Zohra: Het is misschien moeilijk om zo direct te beginnen met een vraag, maar ik denk, als ik zo naar jullie kijk, ik mag wel jullie zeggen hè, dat bij jullie, heus bij ieder van jullie, hetzelfde leeft: Verlangen naar verandering, verlangen om jezelf te leren kennen, verlangen te weten wie je werkelijk bent. Los van alles wat daar is opgelegd en toch levend in deze maatschappij, toch levend met een bepaalde structurering. En zonder dat je daaraan ten onder gaat.

Dat is het verschil hè.

Dus dat je innerlijk zoveel kracht hebt, dat je pas kunt krijgen als je jezelf werkelijk kent, hebt herkend, dat je toch meedraait in een bepaalde structuur.

Anders wordt het een totaal ongeordende maatschappij en dat kan niet.

Toch zo dat het gevoel van de mens, zoals de mens moet zijn, levend met liefde, uit liefde met respect vanuit respect is. Hoe dat nou in deze oude gestructureerde maatschappij te brengen, zodat er toch verandering komt? Zonder dat je de hele boel omver moet gooien, dat zijn weer excessen die weer nieuwe excessen oproepen. Hoe zonder agressie toch tot verandering te komen?

Het is best moeilijk om daar nou een antwoord op te hebben. Dat heb ik ook niet zomaar, maar uw vragen openen luikjes. U weet dat ik begeleid word door wezens, door wezens van bepaald hoger bewustzijnsniveau. En dat is niet zomaar, dat komt omdat ik de opdracht heb om naar mensen toe te komen, met ze te spreken, voor mensen te spreken. En dat zou deze arme kleine mens er niet zo goed van afbrengen en daarom heb ik daar een hele grote begeleiding bij.

Want het is eigenlijk een heel groot project, en het is iets wat werkelijk overal over de hele wereld gaat. Niet alleen van hier uit. Er ontstaan vele dergelijke projecten, met dergelijke mensen, geïnspireerden. En die trekken anderen aan. Iedereen is geïnspireerd als je maar wilt luisteren naar jezelf, daar heel diep binnenin. En de bedoeling van dit soort avonden is niet alleen om een lezing van mevrouw Bertrand aan te horen. Nee, om te kijken wat je er zelf mee kunt doen. Dus jullie vragen zenden kracht uit en roepen kracht terug. Begrijp je, het zijn affiniteitstrillingen. Wat je oproept, dat komt terug. Dus kom alstublieft met je vragen en laten we tot een gesprek komen.

Vraag: Waardoor bent u eigenlijk in reïncarnatie gaan geloven?
Wat is er gebeurd? Of heeft u er altijd in geloofd?

Zohra: Door eigen ervaring hoofdzakelijk. Ik had er wel eens over gelezen, maar ik ben er in gaan geloven door eigen ervaring en door het contact met de begeleider, en dus door de ervaringen en de beelden die ik kreeg, en ook het begrip ervan hè. Het gaat er niet om of je weet of je een grote farao bent geweest of Marie Antoinette of zo of Koningin ..., hoe heet ze ook weer? Dat is niet belangrijk. Het gaat er om wat in al die levens jouw aspecten waren, die voor jezelf eigenlijk negatief waren. Wat is negatief, wat is positief, want alles gebeurt vanuit een bepaald bewustzijnsniveau. Nu zou je iets kunnen doen op dit bewustzijnsniveau, waar je misschien over tien jaar heel anders over zult denken. Dan mag je niet zeggen: dat was toen fout, ik heb daar schuld aan. Nee, dan moet je begrijpen dat je toen een ander bewustzijnsniveau had. Dan moet je zeggen: ik denk nu anders, nu is mijn bewustzijnsniveau veranderd, aangepast aan wat ik nu begrijp. Zo ben ik nu.

En uw vraag waarom ik daarin ben gaan geloven, de logica ervan. Als je weet hoeveel er leeft in het onderbewustzijn van een mens: waar komt dat vandaan? Dat is niet zomaar van één leven. Dat wordt opgebouwd, eeuw na eeuw. Het is logisch en zelfs de kerk heeft het ons geleerd. Alleen op een wat andere manier dan dat ik vertel. De heilige onsterfelijke ziel, energie, geest is energie, het kan niet sterven. Stof verdwijnt, materie wel. En dan begrijp je zoveel, ook van je eigen leven en ook van wat er om je heen gebeurt. Het karma van deze planeet, het karma van de mensheid als zodanig, wat het zelf oproept. Datgene wat je uitzendt met je geestkracht, dat is hetgeen wat terugkomt. De geestkracht is onvernietigbaar, tenzij je het zelf omvormt. Ik geloof dat ik aan een nieuwe lezing toe ben.

Vraag: Is het iets wat u denkt of is het iets wat u voelt?

Zohra: Ervaring kun je niet denken, ervaring kun je voelen.

Vraag: Wat voelt u dan?

Zohra: Wat voel ik dan? Ik voel dat ik een mens ben, een soort vat waar van alles in zit. En dat is opgebouwd leven na leven. In dit leven komen aspecten naar voren die uitgebouwd moeten worden, die harmonisch opgelost moeten worden, Het zijn aspecten vanuit vorige levens die nu verder moeten gaan, ja veredelen, vervolmaken. In ieder leven kun je een stukje verder.

Dat is wat ik voel.

Wat ik erbij heb gekregen, en dat is dan misschien een extraatje wat niet zo iedereen heeft, dat is die begeleiding waar ik het over had.

Het is het zien, het horen, het weten en het werken vanuit deze, wat men noemt paranormale begaafdheid, die in wezen heus niet zo paranormaal is, want ieder mens heeft dat in zich. Ieder mens heeft dat contact met dat hele diepere ik, dat hogere zelf, waardoor hij contact heeft met het Zijn, met de kosmos.

Daar ben je op aangesloten. En alles, iedere aansluiting, iedere ervaring is onderverdeeld in gradaties van niveau van bewustzijn.

Begrijp je zo'n lange zin? Moeilijk hè?

Vraag: Hoe moet je met zo'n jonge mens omgaan die agressief is, agressie opwekt? Een moeilijk kind, die het moeilijk met zichzelf heeft, zich in zichzelf opsluit, negatief is naar zichzelf toe?

Zohra: Dat zijn tien vragen bij elkaar, maar dat geeft niet.

Waar het dus om gaat: hoe ga je om met een kind, en dat zie je juist heel veel, kinderen hè, jonge kinderen, die ontzettend agressief zijn in zichzelf, de wanhoop van hun ouders. Je moet dan beginnen met te kijken naar dat kind:

Waar komt die agressie vandaan? Het is altijd een angst die daaraan ten grondslag ligt, een hele grote angst. Een angst om zich te openen, waardoor hij dus onbeschermd is. Dat wil hij niet. Hij sluit zich al van tevoren af, dan kun je hem lekker niet bereiken en dan is hij lekker veilig, denkt hij.

Kun je je voorstellen in wat voor een wanhoop en eenzaamheid zo'n kind eigenlijk vertoeft, hoe erg dat is? Dan moet je als ouder of als opvoeder heel langzaam, heel voorzichtig, want anders verschrik je hem meer dan dat je hem helpt, die muur om hem heen niet afbreken, maar doorzichtig maken.

Dit klinkt als veel theorie hè, maar het is iets wat je heel duidelijk in de praktijk kunt brengen! Het betekent dat je hem vertrouwen moet geven, moet laten zien dat je zelf een mens bent met eigen zwakheden en dat je dus niet boven hem wilt staan.

Dat je respect hebt voor hem of haar, ik vergeet altijd haar erbij te zeggen, maar goed, ook haar hoor, dat je hem of haar de kans geeft tot een werkelijk mens te worden. Dat kun je met kleine kinderen met verhaaltjes, met sprookjes, je kunt het in alle niveaus gaan brengen. Je moet praten met een kind, je moet hem als het ware de kans geven om uit zijn eigen isolement te breken.

En je moet hem toch, en dat is moeilijk, met dat respect voor hem, dat je heel duidelijk moet laten zien, toch een bepaalde structuur bijbrengen. Want alles heeft ordening in de kosmos. Ook je eigen lichaam is een totaal gestructureerd geheel, is een ordening. Want als hij niet leert om een bepaalde uiterlijke vorm van ordening te accepteren, zal hij in zichzelf die ordening ook niet kunnen accepteren. Wat hem nog meer isolement geeft en nog meer ellende.

Vraag: Als je door je ouders erg veel pijn aangedaan is of nog gedaan wordt, kun je dan als kind je ouders bereiken?

Zohra: Dat hangt natuurlijk ook van de leeftijd af hè.

Dat wisselt met de leeftijd hoor, dat verandert. Noem eens een leeftijd.

Vraag; Het gebeurt nog steeds.

Zohra: Dan denk ik dat je in alle oprechtheid bij jezelf moet nagaan wat je zelf hebt uitgezonden, waardoor die ouders zo hebben gereageerd als je vindt dat ze doen. Want je zendt namelijk zelf iets uit, waarop wordt geantwoord.

Dat is één aspect.

Een ander aspect is dat je een karmische relatie met deze ouders hebt, waardoor je juist hen hebt uitgezocht, om bij hen te incarneren, omdat je iets moet gaan oplossen, tot harmonie brengen, door de liefde, want dat is de bedoeling van de kosmos. Dat is het tweede aspect.

Dan is er een derde aspect. Je moet begrijpen dat die ouders in jouw groei en in jouw bewustzijn misschien niet zijn meegegaan. Dat alles wat gebeurt en alles wat wordt gezegd, alles wat een ander doet en dat jezelf ook doet, gebeurt vanuit een bepaald bewustzijn. Vanuit een bepaald niveau van bewustzijn.

Dat je niet mag en kunt verwachten, dat hetgeen jezelf hebt, die ander ook heeft. Dat is een projectie die je op een ander richt. Waar die ander waarschijnlijk helemaal niet aan kan beantwoorden. Waardoor je die ander eigenlijk in de kou zet, en jezelf daardoor ook.

Vraag: Ik heb inderdaad vaak iets dat tegen mijn ouders is, ik heb ook het gevoel dat ze dan in de kou staan, dat ik ze in de kou zet. Wat moet ik dan doen?

Tot zover ben ik inderdaad gekomen.

Zohra: Dan zou ik vanuit de liefde - als ik naar je kijk zie ik dat daar best liefde is, al ontken je dat er in je liefde voor hen is - dat je vanuit die liefde je niet moet opdringen! Dat kunnen zij niet aan. Wat zij niet aankunnen is hun toch ook niet aan te rekenen.

Het is ieders goed recht, het recht van ieder mens, ook zelfs van een ouder hoor. Ouders zitten, hoe moet ik het zeggen, in het vervelende hoekje, maar ook zij hebben het recht zichzelf te zijn. Maar een ouder heeft de positie dat hij zijn recht kan misbruiken om zijn/haar kind naar zijn/haar pijpen te laten dansen. Begrijp je? Alweer die eigen verantwoordelijkheid, dat respect voor die ander. Dat moet in ieder mens absoluut de grondslag zijn wil ooit de maatschappij gezond worden. Ik ben echt niet bijbels opgevoed, maar als ik die antwoorden moet geven hoor ik toch steeds Bijbelteksten.

Er is ergens een Bijbeltekst: "Wat gij niet wilt dat u geschiedt ..."

En het is zo logisch hè. Nu kun je zeggen, hè die bijbel, dat oude gezeur, maar het is zo verschrikkelijk logisch, zo waar ook.

Ik denk dat wij die oude waarheid, oude waarheden opnieuw moeten vormen, om daar nu mee te kunnen leven, niet alleen mee te kunnen leven, iets mee te kunnen doen. Want het heeft geen enkel nut dat het daar ergens zweeft, je moet ermee werken, je moet ermee leven.

Vraag; Hoe komt u eigenlijk aan die reïncarnatie? Als ik bij mezelf zie, dan herken ik in mij iets van mijn vader, misschien nog iets meer van mijn moeder. Als ik naar mijn zoons zie, dan herken ik daarin weer mijzelf, karaktertrekken, ik herken ook een gedeelte van mijn vrouw bij een van de zoons. Maar ik herken dus niet, waar u op wijst, eventueel het verleden, het oorlogsverleden. Ik moet u zeggen dat dit eigenlijk voor mij nog een probleem is.

Zohra: De biologische eigenschappen zijn natuurlijk erfelijk.

Toch is ieder mens een uniek wezen. Uw dochter, uw zoon, hebben erfelijke eigenschappen van u geërfd, van uw voorouders, maar zij zijn uniek, en zij zijn beslist niet gelijk u bent. Waar of niet?

Dit uniek-zijn betekent die werkelijke geest Gods, die zich juist in deze ene mens vorm heeft gezocht. Deze mens gaat van leven tot leven, ik zal zo dadelijk uitleggen hoe, deze mens krijgt die biologische eigenschappen die hem vormen. Hij verwerft zich geestelijke eigenschappen, psychische eigenschappen, die hij van leven tot leven in zichzelf opbouwt. Door alles wat hij meemaakt, in ieder leven, wordt hij gevormd. Hij sterft.

In zijn onderbewustzijn zijn de ervaringen, die gepaard zijn gegaan met emoties, met grote gevoelens, met handelen vanuit emoties. Gevoelens blijven als trillingen in dit geestelijk wezen in het energieveld aanwezig.

Dit energieveld sterft niet; energie kan niet sterven.

Dat lichaam sterft af, die stof verdwijnt.

Dit energieveld, het klinkt wat gek om jezelf zo te horen noemen, deze geest laten we zeggen, deze energie-persoonlijkheid, zoekt zich een nieuw lichaam.

De trillingen waaruit hij bestaat, roepen datgene op wat hij moet gaan doen.

Dus roepen ze die trillingen op, die affiniteit hebben met zijn trillingen.

Ook bij zijn toekomstige ouders. Die ouders heeft hij ooit al eens ontmoet, in een of andere relatie, waarin ooit iets om een oplossing vroeg.

U zegt nu dat u in uw zoon en uw dochter niet andere eigenschappen herkent dan die van uw vrouw en uw ouders enz. Ik zie dat er bij uw zoon angsten leven, dat hij veel faalangst heeft, dat hij erg bang is om niet datgene te doen wat van hem verwacht wordt. Klopt dat?

Vraag: Ja maar dezelfde gevoelens, ik heb het niet over biologische maar geestelijke eigenschappen, voel ik juist in mijzelf. Ik had ook faalangst. Die ben ik een beetje te boven gekomen, maar die had ik zelf vroeger ook wel sterk. Dat herken ik in mijn ene zoon.

Zohra: Dat klopt. Dat zijn dus trillingen. Die trillingen van hem die met die faalangst te maken hebben, hebben juist dat milieu uitgezocht, die ouders, waar deze trillingen ook aanwezig zijn, om die trillingen in zichzelf zo bewust te worden, dat hij zichzelf daarvan kan bevrijden. Want als hij zich dat niet bewust is, in zijn bewustzijn heeft, kan hij er toch niks mee doen.

De les van het leven is dat de mens juist datgene stimuleert en activeert in zijn leven, juist in zijn nieuwe incarnatie, wat nodig is opdat hij zich van de overheersing daarvan kan bevrijden.

Dat is die eeuwige keten van levens, van de liefde, de universele liefde.

Je kunt niet in één leven je zodanig vervolmaken, dat je werkelijk Gods beeld en gelijkenis wordt. Dat lukt je niet. Je hebt ik weet niet hoeveel levens nodig, om al die aspecten die in een menselijk onderbewustzijn aanwezig zijn, te kunnen oplossen, tot harmonie te brengen. Dat kan ik u natuurlijk niet opdringen.

Het is niet iets dat u moet accepteren.

Het is gewoon iets dat ik hier neerleg en waarvan u misschien de waarde kunt gaan inzien.

Of het is iets dat u verwerpt.

Het is uw verantwoordelijkheid.

Maar het kan misschien veel oplossen van wat tot nu toe voor jezelf misschien onbegrijpelijk was.

Vraag: Als die reïncarnatiegedachte nieuw voor je is, hoe zou je reïncarnatie dan in jezelf kunnen herkennen? Is er bijvoorbeeld iets wat je jezelf zou kunnen afvragen, waardoor er iets van herkenning van 'ja dat zou best uit een vroeger leven kunnen afstammen' of zoiets?

Zohra: Die herkenning in jezelf is denk ik het begrip dat je niet een schuldig mens bent. Wij zijn opgevoed via onze godsdienst, dat wij schuldig zijn, dat wij zondig zijn. Wij zijn niet zondig. Wij hebben alleen maar geleefd van leven tot leven, denkend en handelend vanuit het bewustzijn dat wij toen hadden. En van leven tot leven krijg je de kans om dat bewustzijn steeds te vergroten. Waardoor je dus een steeds groter, een steeds universeler wezen wordt. En de herkenning ligt dus in: 'Ik ben helemaal niet zo'n schuldig mens en ik heb de kans om steeds meer harmonie te verkrijgen in mezelf. Nou begrijp ik waarom ik in mijn onderbewustzijn die gevoelens heb. Nou begrijp ik hoe ik aan die angsten in het donker kom, hoe ik aan faalangst kom, hoe ik aan een bepaald schuldbesef kom.'

Waar komt het vandaan?

Je moet bij jezelf te rade gaan: waarom?

Wat heb ik dan ooit gedaan waardoor ik aan zo'n schuldbesef kom?

Aan een zo schuldig voelen?

Ik heb nooit iemand vermoord, ik heb nooit iemand bestolen.

Het geeft je ruimte. Haal adem. Werkelijk ademhalen.

Daardoor komt er ruimte, kosmische ruimte.

Vraag: Je zei straks dat heel veel jonge mensen een leven van geweld hebben gekend in hun vorige leven. Het lijkt alsof ze nu met de gebakken peren zitten. Maar er is natuurlijk ook een andere kant geweest. Waarom heb je een vorige keer al dat geweld moeten meemaken? Zou je daar iets van kunnen zeggen, van de zin daarvan?

Zohra: Ja dat is natuurlijk oorzaak en gevolg, dat is karma.

Dat is de wet van oorzaak en gevolg.

Wat je hebt gezaaid roep je op en krijg je weer terug: geweld dat is geweest.

Ik heb het nou even over het vorige leven, het leven van oorlog, van geweld.

Dat is natuurlijk een herhaling wat al eerder is geweest. Zo gaan we dan terug in de geschiedenis, maar ik weet niet of je dat wilt.

Niets komt zomaar, niets is op zichzelf staand, de hele kosmos is een geheel.

Alles roept zichzelf op in een eeuwig draaiende spiraal.

En de mens die eeuwenlang onbewust hieraan gevolg gaf, door het niet kunnen begrijpen en reguleren van zijn emoties die hem dwongen tot het geweld en zo verder, die mens is nu, heeft nu de kans om vanuit dit begrip tot regulering te kunnen komen: Tot regulering van zichzelf, van zijn gebondenheid, van zijn verslaving, van zijn overheersing aan zijn emoties om zo tot een positieve omvorming te komen. Dat is dan wat ik noem "De nieuwe wereldreligie". In wezen is er niets nieuws aan, het is gewoon de oude waarheid, die je in jezelf positief gaat omvormen.

Vraag: Kun je niet sneller tot bewustzijn komen als je weet dat je bepaalde dingen moet meemaken, dat dat zin heeft ...

Zohra: Dat kan nu pas gaan gebeuren als de mens nu tot begrip kan komen, dat hij of zij absoluut zin heeft om te zijn. Dat zijn of haar bestaan zin heeft, zinvol is. Wanneer die mens tot het begrip kan komen dat hij nu de kans heeft tot dat open zijn naar het onderbewustzijn toe. Dat is ook een bepaald niveau, omdat het nu werkelijk gaat spelen bij de mens.

U merkt het ook aan kleine kinderen.

De kinderen die nu worden geboren hebben die paranormale begaafdheid al zo in hun bewustzijn, dat je het bijna al kunt zien.

Ik heb zelf al vier zulke kleinkinderen.

Nu kun je zeggen dat het erfelijk is, dat is ook wel waar, maar het is toch wel merkwaardig dat alle vier de kleinkinderen dingen zien, onzienlijke dingen, dat zij spelen met andere liederen die er volgens onze ogen niet zijn.

En nu is het niet beperkt tot mijn vier kleinkinderen, maar ik heb het ook bij andere kinderen gemerkt die ik op mijn praktijk, op mijn spreekuur, krijg.

Ik heb het bij honderden gezien in de loop der jaren.

Dit betekent dat het bewustzijn van de mens nu vergroot gaat worden.

Dat het nu zover is dat die mens door de grotere individuatie die hij nu heeft gekregen, het ik-bewustzijn, ook tot een groter bewustzijn kan komen van zijn hogere ik. Begrijpt u?

Nou is het bij die kinderen niet altijd direct zo gemakkelijk om ze de les van wat hun overkomt duidelijk te maken, maar ik denk dat je de kinderen onderschat.

Kinderen zijn eigenlijk gemakkelijk in dit opzicht.

Die kunnen dit veel gemakkelijker aannemen dan je denkt.

Wij vinden die reïncarnatie zo eng en zo moeilijk.

Weet je dat een kind dat zo accepteert?

Die vindt dat heel gewoon. Dat is echt waar.

Vraag: Ja een kind gelooft ook in Sinterklaas.

Zohra: Dat heeft ook een bepaald aspect. Dat roept namelijk in hem het verlangen naar liefde op, het verlangen naar goedheid.

Het is in de vorm van cadeautjes krijgen, het is dan een stoffelijke verdichting. Niet een zo erg mooie verdichting, maar de basis daarvan is het verlangen naar goedheid, naar zoiets onwaarschijnlijk, naar zo'n meneer die daar bestaat, die zomaar aan alle kinderen die goed zijn, die goede dingen doen, gehoorzaam zijn, cadeautjes geeft.

In wezen is dat het Godsbegrip van een kind. Alleen is hij zich dat niet bewust. Ik denk dat je het dus heel reëel kan maken in een kind. En dat kun je op allerlei manieren doen. Met verhalen, met sprookjes, met gesprekken. Het hangt van de leeftijd en van het niveau af.

Vraag: Je zegt dus, dat denk ik dan, ieder mens heeft een lichaam en een ziel. Wanneer je sterft, doodgaat, dan scheiden die twee zich. Blijft dan de geest, dus die energie, een bundel of, ja ik weet niet hoe ik dat moet zeggen, of gaat het op in de hele energie in de wereld? Zodat het een heel groot iets wordt?

Zohra: Dat gaat, de beroemde zin, in gradaties van niveau van bewustzijn. Hoe kleiner het bewustzijn van een mens is die sterft, bewustzijn van de eenheid, van de kosmische eenheid, van universele liefde, van goddelijkheid in zichzelf, hoe kleiner zijn geestelijke wereld ook blijft.

Vraag: Ik wil u misschien een beetje gerichte vraag stellen. Mijn moeder is een tijd geleden overleden, vorig jaar. En ik heb soms het gevoel dat ze er is, en dat vind ik zelf een beetje eng. Waarom weet ik eigenlijk niet. Maar ik vraag me af of zoiets kan.

Zohra: Heeft ze lang haar gehad? Nee?

En is het zo naar achter? Een beetje naar achter, het kan lijken op een wrong, maar het is zo naar achter. Er staat achter u een donkerblonde vrouw.

Ga eens staan alsjeblieft. Ze is ongeveer zo groot, ietsje groter denk ik, ze heeft donkerblond haar, ze heeft bruine ogen.

Ik geloof niet dat het je moeder is, maar het is wel een familielid van je. Deze vrouw zegt dat je moeder leeft in een sfeer waar langzaam bewustzijn begint te dagen. Dat zij in deze sfeer tijd krijgt, hulp krijgt, liefde krijgt, waardoor ze zich kan losmaken van de emoties, die haar in dit leven hebben beheerst.

Beheerst door van alles dat ze nu kan zien, waarvan ze nu vindt dat ze dat toch eigenlijk anders had moeten doen, dat ze anders had moeten praten of andere handelingen had moeten verrichten of wat dan ook. Ieder mens doet of zegt of denkt altijd wel eens iets waarvan hij later zegt dat hij het toch anders had moeten doen.

Je moet niet verdrietig zijn om haar, want zij is wel gelukkig. En zij groeit, groeit in haar bewustzijn en zij is daar vrij gelukkig. En omdat zij de kans krijgt om te groeien wordt zij steeds gelukkiger, totdat zij een bepaalde grens bereikt, zodat zij weet, bewust of onbewust: nu moet ik terug om weer verder te kunnen. Ik heb de ervaring van de stof nodig om nog verder te kunnen gaan.

Als je te verdrietig bent en haar terugverlangt, dan houd je haar vast en dan krijgt ze niet de kans om zich los te maken van de emoties die haar hebben beheerst. Begrijp je? Want hoe meer je loskomt, hoe meer je ontstijgt aan die aardse gebondenheden, die aardse emoties, hoe universeler je wordt, hoe meer je wordt opgenomen. Het betekent dat je steeds hoger in dat zijn komt, je komt uiteindelijk terecht in dat totale zijn. Dat is een antwoord op je vraag.

Het is het losmaken van de aardse gebondenheden, van de begoocheling. Dat wordt door Boeddha heel mooi gezegd en dat zegt trouwens Jezus ook in de bijbel: "In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen". En ieder mens komt juist daar waar zijn niveau van bewustzijn hem als trilling heen voert. En verdriet hoef je hierover niet te hebben. Probeer om in dankbaarheid en in liefde terug te denken aan alles van haar. En die vrouw die daar achter je staat is vaker bij je. Je moeder komt zelf nog niet.

Vraag: Zou het mijn oma kunnen zijn ?

Zohra: Weet ik niet, dat hoor ik niet. Kijk eens een foto na of die er zo uit ziet.

Vraag: Ja, ik weet wel dat die wel zo'n, haar achteruit ...

Zohra: Dus toch een wrong. Het leek mij dat het een soort wrong was, zo naar achteren toe. Met bruine ogen. Kijk maar eens of er zo'n foto is. Ja, het is een grijs album waar een foto in staat, waarin je dit kunt herkennen. Een grijze kaft. Probeer het maar eens na te zoeken. Ja? Wees niet verdrietig. Denk maar in dankbaarheid aan haar terug.

Vraag: Denkt u dat wij op mijn moeder ook nog invloed kunnen hebben of dat die vrouw ook nog invloed op mij kan hebben?

Zohra: Wat is invloed? Bedoel je dat je beïnvloed wordt door een geest, of dat kan? Ja, dat kan wanneer je daar zelf de toegang toe verschaft. Dat kan nooit wanneer je daar zelf geen toegang toe verschaft. Want datgene wat je in jezelf hebt, dat zijn dus die trillingen waar ik het steeds over heb, dat roept hetzelfde op. Wanneer je dus in jezelf overheersende gevoelens van emoties van angst, van minderwaardigheidsgevoelens, van agressie hebt, ik noem nou negatieve gevoelens op, dan trek je dezelfde aan. Nou moet u dat niet ineens heel griezelig vinden. Maar het is echt waar dat hetgeen in u aanwezig is, dat u uitzendt, dat u dat ook terugkrijgt, dat het ook naar u toe komt. En hoe positiever u in uzelf bent, hoe mooiere trillingen u oproept en naar u toe krijgt.

Als een mens kon weten hoe sterk gedachtekracht is.

Wat wij uitzenden als gedachten is een energiestraal.

Ze hebben nu allerlei instrumenten waarmee je hersengolven, energiebronnen kunt meten of zien. En als je je gedachten werkelijk clean kunt houden, dus niet: 'bah, wat zit daar een akelig mens, oeh, ik kan er wel wat'.

En nu hoeft je helemaal niet te denken: 'oh wat zit daar een schatje, ik kan haar zo wel om de hals vallen', dat is weer andersom, dat hoeft ook niet.

Maar wanneer er dus iets dergelijks in je opkomt, zo van: "hé ik moet haar niet" of zoiets, kap het af, neutraliseer dat. Want deze trillingen gaan over de hele wereld, deze trillingen van kwaadheid, van agressie, van jaloezie, van boosheid. En het doet jezelf kwaad. Want het komt als een boemerang bij je terug, het komt absoluut bij jezelf weer terug, hetzij nu, hetzij in een ander leven.

Dit is niet om u bang te maken hoor.

Vraag: Maar hoe moet het dan met dat leed in je directe omgeving en die onrechtvaardigheid en oorlogen en zo'n El Salvador en zo'n Chili. Dat kan me op een gegeven moment wanhopig maken en depressief en dat slaat inderdaad op mijzelf terug. En daardoor krijg ik op een gegeven moment een somber wereldbeeld. Ik word er zelf somber van. Dan vind ik het verschrikkelijk moeilijk om daar steeds positief tegenover te blijven, want dan heb ik het gevoel dat ik mijn ogen sluit voor een stukje realiteit.

Zohra: Ik geloof dat ik het beste kan antwoorden met een ervaring die ik gisteravond heb gehad. Er is kort geleden een reportage geweest op de T.V. over Assam, in India. Die vrouwen en die kinderen die daar werden vermoord.

Ik zat voor de T.V., ik was alleen thuis, mijn dochter was boven aan het studeren, mijn man was ergens op een vergadering, en toen was het alsof ik werd beetgepakt en van binnen helemaal werd verscheurd, uit elkaar werd getrokken. Ik heb op de grond een ontzettende huilbui gehad. Hoe kunnen mensen zulke dingen nu nog in deze tijd elkaar aandoen? Toen heb ik de Meester, de Meester die mij begeleidt, die mij tot dit alles heeft gebracht, gewoon toegeschreeuwd: "Wat doe ik dan, wat moet ik hier, wat moet ik in dit land waar toch alles eigenlijk nog wel redelijk is, als je dat vergelijkt met zoiets. Wat heeft het voor nut wat ik doe?"

Ik heb eigenlijk gewoon op de grond zitten schelden. En toen het uitgewoed was hoorde ik dat ik iets heel ouds aan het uitwerken was, van heel lang geleden. Dat had ik trouwens zelf ook kunnen begrijpen. Maar op zo'n moment, als je geëmotioneerd bent, kun je dat eigenlijk niet zo goed begrijpen.

Ik hoorde dus dat ik iets heel ouds aan het uitwerken was, dat ik ook met een schuldgevoel zat, zoals alle mensen zitten. Dat ik te weinig vertrouwen had. Ja, ik kreeg behoorlijk op mijn kop. Ik had te weinig vertrouwen. En dat ik niet begreep dat wanneer er herstel zou moeten komen in de wereld, dit bij elke kleine cel begint. En ik ben zo'n kleine cel. Toen heb ik mij doodgeschaamd. Wat kun je anders doen? Kan ik naar Chili gaan, kan ik daar iets doen? Het zal weinig nut hebben. Voordat ik mijn mond open heb ben ik al geëlimineerd. Dus waar kan ik wél iets doen? Daar, waar bewuste mensen het willen oppakken misschien. Van daaruit kan het zich dan misschien verbreiden. Dat is de enige mogelijkheid. Of moet ik voor de T.V. blijven zitten en het heel erg vinden, maar verder laten lopen?

Vraag: Als je nu weet dat je niets kunt doen en je blijft toch voor de T.V. zitten, laad je dan ook niet een schuld op je? Geeft dat ook niet bepaalde trillingen in je aura die je later toch weer moet verwerken?

Zohra: Kijk eens: wat kun je doen als je die ellende op de T.V. ziet? Je kunt de straat op gaan en gaan protesteren. Het heeft wel nut, want het maakt mensen wakker. Maar naast protesteren, wat toch in wezen alleen maar non-agressie is en toch vrij beperkt, ik wil niet zeggen negatief, maar wel beperkt, zou je vanuit dat gevoel daarvoor, je verbondenheid daarmee, inderdaad iets kunnen gaan doen. En dan is de vraag: wat is iets kunnen gaan doen? Iets dat zinvol is en dat dus aan het bewustzijn van andere mensen appelleert, want anders heeft het weinig nut. Het bewustzijn van de mens moet wakker geschud worden. Je moet door elkaar geschud worden en begrijpen dat je alleen zelf die wereld kunt veranderen. En daar zijn dan vele mogelijkheden toe.

Vraag: Kan het ook zijn dat een kind zich eerder bewust is dan de ouder?

Zohra: Heel vaak.

Vraag: Wat gebeurt er dan met zo'n kind?

Zohra: Hoe bedoelt u?

Vraag: Nou, ik heb het eigenlijk over mezelf. Ik heb het gevoel dat ik vroeger verder was dan mijn ouders, dat klinkt misschien erg verwaand. Dat werd me niet in dank afgenomen. Ik bedoel, kan dat of vergis ik me daarin? Dat ik me dingen meer bewust was.

Zohra: U was zich veel meer bewust en u bent nou eigenlijk onbewust van hetgeen u bewust zou moeten zijn. Het klinkt als een rebus maar het betekent dat er meer in u zit dan waar u zichzelf van bewust bent. Begrijpt u dat?

U bent als kind, ik zie u als kind tussen de vijf en zeven jaar, ik kan het niet precies zien, in bed liggen terwijl u zich bewust bent dat er wat anders om u heen is en dat u daar contact mee heeft. Ik zie dat u als kind van twaalf bepaalde ervaringen heeft gehad op het seksueel gebied, waardoor er een angst in u is gekomen.

Of u dat gelezen heeft of gehoord of hoe dan ook, weet ik niet, dat is ook niet belangrijk, toen is een angst in uzelf ontstaan. Ik zie dat u zich daardoor ten dele heeft afgesloten, dat u geen begrip kreeg, dat u er ook niet over durfde te spreken. In die tijd was uw sensitiviteit sterk ontwikkeld en eigenlijk groot. Waarom heeft u dat vrij bewust, als ik het zo zie, afgesloten? Dat is heel erg jammer. Nu komt het weer terug hè? Is het sinds een jaar ongeveer?

Vraag: Iets langer.

Zohra: Iets langer, anderhalf, ja. Is ook door een ervaring gebeurd. Ik zie dat u een zodanige ervaring heeft gekregen. Van binnen bent u door die zelfde oude angst aangeraakt, waardoor u juist weer openging. Toen werd u daardoor afgesloten, nu bent u daardoor opengegaan. Houd dat nou vast en ga daarmee verder, want u kunt het zodanig ontwikkelen dat u zelfs voor andere mensen een steun kunt zijn. U weet in uzelf dingen die u soms al zegt voordat u het in uw gedachten heeft. Klopt dat?

Vraag: Ja.

Zohra: U bent helderwetend, u heeft magnetische gaven. U bent bang, ik zie het en u heeft erg weinig zelfvertrouwen. Dat is heel erg jammer.

Vraag: Wat heeft het kind eigenlijk ons te leren? Ik vind dat kinderen iets heel moois hebben. Wij hebben het steeds over wat wij aan kinderen moeten leren.

Zohra: Vraag je wat het kind heeft te geven, hoor ik dat? Ja?

Vraag: Ja.

Zohra: Het kind heeft door zijn komst bij die personen waar hij dan is die personen de kans gegeven a) om een oud karma op te lossen, b) door de wederzijdse liefde en affiniteit, harmonie te brengen waardoor een stuk universele liefde weer op aarde gebracht wordt.

Iedere geboorte is een hernieuwde schepping hè, is een schepping, is ook scheppingsenergie. Dus ieder kind kan een bron van vernieuwing zijn, zowel bij de ouders als bij het kind. Het is wederom die steeds opnieuw ronddraaiende spiraal, waardoor er steeds weer opnieuw vernieuwing komt en dus veredeling.

Vraag: Want op zich heb ik vaak zelf dat ik me als kind voel. In hoeverre pak je dat weer terug?

Zohra: Dat je je als kind voelt?

Vraag: Ja.

Zohra: Je bedoelt in een soort onschuld, in een soort verwachting. Bedoel je dat je je zo voelt als een kind? Een kind dat nog niet te veel is aangeraakt door zijn omgeving, dat niet beheerst is door zijn omgeving heeft nog een puurheid vanuit zichzelf. Dat is wat wij noemen onschuld. Als je je zo vanuit je eigen puurheid voelt, niet beheerst, niet overheerst door alles om je heen, door je omgeving, dan betekent het dat je contact hebt met je werkelijke ik.

Daar mag je heel erg blij om zijn, want dat is toch iets waar erg veel mensen naar zoeken.

Maar in dat contact met dat werkelijke ik zie ik, dat je ook daarin eenzaam bent, omdat je het gevoel hebt dat je naast anderen staat, dat je niet opgenomen bent door anderen. Klopt dat?

Ja?

Het voelen dat je niet opgenomen bent door anderen, dat je niet samen bent met anderen komt omdat je vanuit dat contact met jezelf, die puurheid, te veel in een emotie-gebied bent, waardoor je je afsluit van het contact met anderen en eigenlijk ook van het contact met je hogere zelf. Begrijp je dat?

Je bent dus naar binnen gekeerd en met je onderbewustzijn heb je contact, maar op de emotie-gebieden: Ik zie dat je onzeker bent, dat je veel faalangst hebt, miskennisgevoelens. Spanningen heb je ook nu nog.

Je geeft je daar te veel aan over, je bent daar te veel door gevangen.

Het is alsof je vast zit, dat je er niet uit kan.

Misschien zou het goed zijn als je, het lijkt wel een wervingscampagne, dat is niet de bedoeling hoor, dat je toch eens zou gaan praten met mensen die hiermee bezig zijn. Ik vind het een beetje moeilijk om dit 'en public' te doen hè.

Vraag: Het verlangen, om aan je menselijke verlangens te voldoen, dat hele sterke verlangen, als je daar op gericht bent, is dat voor mij vaak, ik kan wel zeggen bijna altijd een enorme blokkade om echt te voelen wat ik moet doen in bepaalde situaties. Hoe kan ik daar nu goed mee om leren gaan?

Zohra: Hetzelfde wat ik zojuist zei: je wordt dan door je emotie daarvan teveel vastgepakt hè. Emotie versluiert alles.

Door die emotie die ik die avond had, kon ik eigenlijk helemaal niet meer zien dat ik toch met iets bezig ben, hoe klein dan ook misschien, en niet precies gericht op juist die gebieden waar het zo'n verschrikking is.

Toch ben ik bezig, toch werpt het zijn vruchten af. Hoe lang het ook mag duren. Maar dat kon ik niet zien door die emotie.

Zo is het ook bij u.

Pas wanneer je dit begrijpt, en die emotie kan loslaten, dat is nou juist het loslaten, een bepaalde overgave daaraan, ontstijg je de emotie, waardoor je toch, vanuit het diepere gevoel waardoor je die emotie hebt gekregen, met je verstand en met je geestkracht tot een regulering kan gaan komen.

En vooral tot een plan, een lijn, een doel in je leven.

Want als je in je emotie blijft zitten draai je rond en kom je daar gewoon niet uit. Je moet komen tot een loslaten van die emotie.

Vraag: Ja oké, dat weet ik ook.

Zohra: Dat moet je met de wil doen. Want anders wil het niet.

Ja, duidelijk.

Als je je wil niet gebruikt gebeurt er niets, want dan blijf je in je emoties rondraaien.

Dus eerst moet er het begrip komen:

'hé wat doe ik, ik zit in de emotie rond te draaien, nou heb ik meer wil nodig'.

Je moet gewoon met jezelf praten om eruit te komen. Anders kom je er niet uit.

Een ander kan je er niet uittrekken.

Vraag: Ik wil graag iets vragen over het onderwijs. Jonge kinderen willen helpen, in mijn geval meisjes, met bewust worden van hun zin voor het leven, hun eigen inzet voor dat leven. En nou heb ik vaker meegemaakt, vooral met mijn vriend maar ook met anderen, dat als ik over mijn interesses wat dit soort onderwerpen betreft praat, dat zij zich daar een beetje van afsluiten. Dat zij bang zijn daarover te gaan nadenken. Nu vraag ik mij af hoe ik daar het beste met die kinderen zou kunnen omgaan, om toch iets te helpen op die weg.

Zohra: U zou met deze kinderen vanuit uw eigen gevoel, dat sterk ontwikkeld is, zie ik, kunnen gaan praten. U voorvoelt dingen van tevoren hè?

Nou dan kunt u heel duidelijk voelen, wat u met deze kinderen kunt gaan doen.

Heel duidelijk. Ik begrijp dat u dit aan mij vraagt vanuit uw onzekerheid.

En het is juist mijn taak, mijn opdracht in ieder mens die onzekerheid tot een zekerheid te maken. Maar dat moet u niet aan mij vragen, maar aan uzelf.

Want u heeft alle mogelijkheden om hiermee te gaan werken. En die vriend, die zich daarvoor afsluit, is bang vanuit zijn eigen oude gekwetstheden, vanuit zijn eigen schuldgevoel, om van binnen aangeraakt te worden.

Daarom sluit hij zich af.

Als u dit tegen hem zegt zal hij het eerst ontkennen, misschien wel erg boos worden, maar hij zal toch iets aangeraakt worden. U moet het niet keer op keer zeggen, want dan gaat hij zich extra afsluiten. U zult merken dat, wanneer u het een keer heeft gezegd, er toch iets gaat nawerken in hem. En u zult precies weten, precies voelen, wanneer u dat moet gaan zeggen.

De volgende lezing is weer hier, en die heeft dan als titel:

"De mens als hulpvrager".

Dan wil ik de mens, die dan komt luisteren ervan bewust maken, dat hij het recht heeft om hulp te vragen, maar niet het recht heeft zichzelf weg te gooien.

Wil je hiermee naar huis gaan!

Dank je wel.